

РЕШЕНИЕ

№ 2188

гр. София, 02.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 15.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **11350** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – 178 от АПК вр. с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на Д. М. Б. ЕГН [ЕГН], срещу наложената му със Заповед №2117/20.10.2020г., издадена от И. А. С. – мл.автоконтрольор в група 01, сектор в отдел ПП при СДВР, упълномощен със Заповед № 513з-1618/2018г. на Директора на СДВР С., по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, временно отнемане на СУМПС №280448485 до решаване на въпроса за отговорността, но за не по-вече от 18 месеца.

В жалбата се твърди, че заповедта за прилагане на принудителна административна мярка е нищожна, тъй като е издадена от некомпетентно за това лице. Твърди се също, че заповедта е незаконосъобразна и немотивирана. Според жалбоподателя заповедта не е съответна на целта на чл.22 от ЗАНН и не е спазена изискуемата форма, като се твърди, че не са посочени фактически и правни основания за издаването и.

В съдебното заседание по делото жалбоподателят не се явява, не се представлява.

Ответникът И. А. С., не се явява, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

СГП не изпраща представител.

Административен съд София-град, III отделение, 74 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С представената по делото заповед № 2117/20.10.2020г на Д. М. Б. е наложена

ПАМ „Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“, за това че 20.10.2020г. около 01.30часа, в [населено място], по [улица], в посока от Околовръстен път към МОЛ „П.“ и срещу №59а е управлявал л.а. „О. М.“ с Рег. [рег.номер на МПС] . На така описаното място е спрял за извършване на проверка от служители на СДВР. В хода на проверката е установена самоличността на Б., факта, че същия е сам в управляваното от него МПС. Б. отказал да бъде изпробван с техническо средство Дрегер 7510 с № 0210 за установяване наличието или липсата на алкохол в издишания въздух, поради което му е издаден и талон за медицинско изследване №080119. Б. е отказал да даде и кръвна проба за извършване на химически лабораторен анализ на пробата.

Нарушението е било квалифицирано като такова по чл.174 ал.3 пр.1 ЗДвП.

За така описаното нарушение на жалбоподателя е съставен АУАН с.ГА № 290015/20.10.2020г., който е надлежно връчен на Д. Б. и същия го е подписал без възражения.

От представените по делото Талон за изследване, Амбулаторен лист, Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози се установява, че Д. Б. е отказал даването на кръвна проба за изследване.

В процесната заповед е ясно изложено, че същата се издава заради констатирано административно нарушение, за което е съставен АУАН с.ГА № 290015/20.10.2020г. Описано е, че са касае за нарушение, което се изразява в управление на МПС след употреба на алкохол над 0.5 на хиляда, при което водача отказва да бъде изпробван с техническо средство и не дава кръвна проба за медицинско изследване.

Диспозитивът на заповедта гласи: „Налагам на Д. М. Б. санкция по чл.171 т.1 б.„б“ – временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.“

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване административен акт и затова съдът я намира за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на правомощията му. Според Заповед № 513з-1618/2018г. на Директора на СДВР С. са определени лицата, които да прилагат със Заповед налагането на ПАМ по чл.171 т.1,2,2а,4 и т.5 б.„а“ и т.6 от ЗДвП. В точка първа на същата заповед е посочено, че компетентни за това лица са служителите в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР.

Предвид изложеното и за съдът не съществуват съмнения относно компетентността на органа издал процесната заповед за налагане на ПАМ.

Съгласно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: По т. 1, б. „б“ временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство,

определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Настоящата съдебна инстанция счита, че заповедта не е опорочена по отношение на формата – не се установиха липсващи задължителни реквизити, които да водят до нарушаване правото на защита на жалбоподателя. Принудителната административна мярка е приложена правилно, като е конкретизиран нейния срок – до решаване въпроса с отговорността, но за не повече от 18 месеца. Тази индивидуализация е необходима, за да може лицето, на което е наложена ПАМ да разбере, за колко време му се отнема свидетелството за управление на МПС и съответно бива лишено от правоуправление.

В титулната и диспозитивната част на процесната заповед след изписване с цифри на основанието за налагане на ПАМ е изписан приложимия закон.

Досежно възраженията, че в процесната заповед за налагане на ПАМ нямало изписана фактическа обстановка, съдът не споделя същите.

В заповедта ясно е посочено, че същата се издава на основание констатирано нарушение на 20.10.2020г., същото е изписано с думи и е посочено, че за същото нарушение е издаден и АУАН. АУАН е издаден по надлежния ред, връчен е на жалбоподателя и той собственоръчно е изписал, че няма възражения срещу акта. Следва да се отбележи, че в акта изключително точно, коректно и недвусмислено е посочено времето, мястото на констатиране на нарушението, в какво се изразява то, от кого е извършено, как е установено и т.н.

Подробно е изписано, че жалбоподателя е управлявал л.а. с посочена марка и модел, с изписан Рег.№, а също и че е отказал да бъде изпробван с техническо средство/описано като вид, модел и номер/ и да даде кръвна проба, въпреки издадения му талон за това. В този смисъл и съдът намира, че жалбоподателя сам е преценил, че следва да се възползва от правото си да не откаже да бъде изпробван с техническо средство и да откаже даването на кръвна проба за химически анализ.

За съдът е ирелевантно какви са били мотивите на жалбоподателя да постъпи по този начин, но на същия следва да е известна отговорността която носи според ЗДвП за това свое поведение, доколкото е установено, че Б. е правоспособен водач на МПС и безспорно е полагал изпит за установяване познаване разпоредбите на ЗДвП и ПП ЗДвП. Също така ирелевантна е и приложената справка за други установени нарушения от водача, но съдът намира, че от нея се установяват придобити трайни престъпни навици на нарушител, който многократно е бил санкциониран за различни по вид нарушения на ЗДвП, но въпреки това липсва постигнат правомерен резултат свързан с превъзпитаване на Б. в зачитане на правните норми на страната.

Заповедта е надлежно връчена на жалбоподателя, като от разписката се установява, че това е сторено на 20.10.2020г.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. М. Б., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед №2117/20.10.2020г., издадена от мл.контрольор в сектор ПП при СДВР– С., с която му е наложена ПАМ по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП „Временно отнемане на СУМПС, до решаване въпроса за отговорността, но не по-вече от 18месеца“.

На основание чл.172, ал.5 от ЗДвП (ред. ДВ, бр. 77 от 2018г., в сила от 01.01.2019г.) решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: